

18.2.2008

Dnro 1048/4/07

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Kristian Holman

ESITUTKINNAN TOIMITTAMINEN

1

KANTELU

Kantelija arvosteli 22.3.2007 ja 23.1.2008 eduskunnan oikeusasiamiehelle osoittamissaan kirjeissä Ylä-Savon kihlakunnan poliisiviranomaisten menettelyä esitutkinnan toimittamista koskevassa asiassa.

Kantelija kertoi, ettei poliisi ollut suostunut kirjaamaan todistajiksi kaikkia hänen nimeämiänsä henkilöitä. Myöskään esitutkinnan päättämisestä ei ollut ilmoitettu kantelijalle henkilökohtaisesti vaan hän oli saanut tiedon esitutkinnan päättämisestä asianajajaltaan, joka oli hoitanut kantelijan edustaman yhtiön asioita.

3

RATKAISU

3.1

Tapahtumat pääpiirteittäin

Kantelija pyysi poliisille 8.5.2006 osoittamassaan tutkintapyynnössä poliisia tutkimaan, oliko Palvelualojen ammattiliiton aluepäällikkönä toiminut henkilö (jäljempänä A) todistajana antanut väärän tiedon asiassa tai ilman laillista syytä salannut siihen kuuluvan seikan ja tällä tavoin syyllistynyt perättömään lausumaan tuomioistuimessa. Tutkintapyyntö oli toimitettu faksilla poliisille 3.10.2006 kantelijaa edustaneen asianajajatoimiston toimesta.

Kysymys tutkintapyynnössä koski A:n, kantelijan edustamassa työyhteisössä aiemmin työskennelleen henkilön sekä kantelijan välillä käydyn irtisanomisasiaa koskevan neuvottelun ajankohtaa. Keskustelun ajankohdalla oli kantelijan näkemyksen mukaan merkitystä lisälmen käräjäoikeudessa ja Itä-Suomen hovioikeudessa käsitellyn työsuhdetta koskevan riita-asian ratkaisun kannalta. Kantelijan mukaan A oli tuomioistuinkäsittelyjen yhteydessä ilmoittanut virheellisen päivämäärän, jolloin em. neuvottelu oli käyty. A:n menettely oli kantelijan mukaan vaikuttanut hänen edustamansa yhteisön saamaan tuomioon ja vahingonkorvausvelvollisuuteen.

Poliisi oli kirjannut asiasta 12.10.2006 ilmoituksen 6880/S/31967/06. Ilmoituksen nimikkeenä oli "muu tutkinta". Asiassa oli suoritettu kantelijan kuulustelu asianomistajana sekä kahden todistajan ja A:n kuulustelut. Esitutkinta-aineisto käsitti lisäksi poliisille toimitettuja työvuorolistauksia, joiden perusteella kantelijan mukaan oli pääteltävissä ajankohta, jolloin keskustelu oli käyty.

Asiassa tutkinnanjohtajana toiminut rikoskomisario päätti asian esitutinnan 5.1.2007 sillä perusteella, että asiassa ei ollut syytä epäillä, että kantelijan kertomaksi epäilemää rikosta olisi tehty. Asian tutkinta päätettiin esitutkintalain 2 §:n nojalla.

3.2

Kannanotto

3.2.1

Esitutinnan aloittaminen ja asian kirjaaminen

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin on toimitettava esitutkinta, kun sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muutoin on syytä epäillä, että rikos on tehty.

Esitutkintalain 2 §:n syytä epäillä -kynnyksen soveltaminen konkreettiseen tapaukseen jättää tutkinnanjohtajalle jonkin verran harkinnanvaraa. Tämä johtuu paitsi käsitteen avoimuudesta ja tulkinnallisesta väljyydestä, myös siitä, että tapausta koskevaa näyttöä (epäilyn perustaa) ei ole mahdollista arvioida ja määrittää täsmällisesti esimerkiksi matemaattisesti. Toki esitutinnan aloituspäätökselle pitää pystyä esittämään asianmukaiset perusteet. Kuten lainkohta edellyttää, epäilyllä pitää olla syynsä, mikä viittaa siihen, että epäilyn tueksi on jotakin konkreettista selvitystä. Jos konkreettista epäilyä ei poliisin käsityksen mukaan ole, esitutkintaa ei saa aloittaa. Totean, ettei poliisi ole sidottu siihen, mitä asianomistaja tutkintapyyntönsä esittää. Sen ratkaiseminen, miltä osin poliisilla on syytä epäillä rikos tehdyksi, on poliisin harkintavaltaan kuuluva asia. Poliisi ei myöskään ole sidottu niihin rikosnimikkeisiin, jotka tutkintapyyntönsä tehneen asianomistajan näkemyksen mukaan asiassa täytyvät. Asianosainen ei myöskään voi määrätä, mitä tutkintatoimenpiteitä poliisin tulee suorittaa tai miten poliisin tulee tutkintansa kohdistaa.

Tässä tapauksessa poliisi on kirjannut kantelijan tutkintapyyntönsä ja tämän kuulustelussaan kertoman perusteella asian ns. S-ilmoitukseksi tapahtumanimikkeellä "muu tutkinta".

Esitutkintaa koskevan oikeuskirjallisuuden mukaan asia tulisi kirjata S-ilmoitukseksi silloin, kun esitutkintaviranomaisen mielestä vielä ilmoitusvaiheessa ei ole edellytyksiä kirjata asiaa R-ilmoitukseksi, mutta toisaalta asianomistajan tai muun ilmoituksen tekijän esittämän epäilyn tai muutoin dosuhteiden perusteella on pääteltävissä, että ilmoitettu rikos tai tapahtuma saattaisi esitutkintaa toimitettaessa osoittautua rikokseksi (Helminen – Lehtola – Virolainen, Esitutkinta ja pakkokeinot, 2005, s. 191).

Totean tältä osin, että esitutinnan toimittamisen kannalta ei sinänsä pitäisi olla merkitystä sillä, kirjataanko ilmoitus S-ilmoitukseksi vai R-ilmoitukseksi. Velvollisuus suorittaa esitutkinta ja esitutkintatoimenpiteet eivät näet ole riippuvaisia siitä, kumpi asia kirjaus tehdään. Asianmukaista käsitykseni mukaan kuitenkin olisi, että S-ilmoitus muutettaisiin tai kirjattaisiin uudelleen R-ilmoitukseksi siinä vaiheessa, kun poliisin mielestä on syytä epäillä rikoksen tapahtuneen ja esitutkintakynnyksen näin ylittyneen.

Totean myös, että tässä tapauksessa käsitykseni mukaan asiassa on aloitettu esitutkinta, koska kantelijalle suoritettu kuulustelu on mielestäni saadun selvityksen sekä esitutkintalain säännösten valossa perusteltua tulkita kannanotoksi esitutkintakynnyksen ylittymisestä. Kun ilmoituksen kirjaaminen tapahtui kirjaamismerkintöjen ja rikosylikonstaapelilta saadun selvityksen perusteella asianomistajalle 12.10.2006 suoritettuna kuulustelun *jälkeen*, voidaankin perustellusti kysyä, miksi asiassa ylipäätään kirjattiin S-ilmoitus eikä suoraan R-ilmoitusta. Yleisellä tasolla voidaan tässä

yhteydessä kuitenkin todeta, ettei esitutinnan aloittamispäätöksen muodosta ja tavasta ole olemassa mitään määrämuotoa, vaan joissakin tapauksissa vasta suoritetuista toimenpiteistä – kuten esitutkintalain tarkoittamista kuulusteluista – on tosiasiallisesti todettavissa esitutkinta aloitetuksi.

Asiassa voidaan myös kyseenalaistaa poliisin menettely olla kirjaamatta asiassa ilmoitusta rikosilmoitusjärjestelmään heti sen saatua kantelijan laatiman kirjallisen tutkintapyynnön. Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen 1 §:n 1 momentin mukaan kun asianomistaja tai joku muu ilmoittaa poliisille tai muulle esitutkintaviranomaiselle rikoksesta tai tapahtumasta, jota hän pitää rikoksena, ilmoitus on viipymättä kirjattava. Selvityksen mukaan asia oli tullut poliisin tietoon 3.10.2006. Kirjaaminen olisi näin ollen ollut tehtävissä jo samana päivänä.

Vaikka katson, että poliisi ei ole ylittänyt harkintavaltaansa tai käyttänyt sitä väärin esitutinnan aloittamisesta päättäessään, niin asian kirjaamisen osalta katson aiheelliseksi saattaa käsitykseni asianmukaisesta menettelystä ilmoituksen kirjaamisessa rikoskomisarion ja rikosylikonstaapelin tietoon.

3.2.2

Suoritettut esitutkintatoimenpiteet

Rikosylikonstaapelilta saadun selvityksen mukaan kantelijan rikoksesta epäillyksi nimeämä A oli kuulusteltu "muussa asemassa". Rikosylikonstaapeli kertoo, että näin meneteltiin asiassa tutkinnanjohtajana toimineen komisarion antaman ohjeen mukaisesti. Tämä ilmenee myös A:ta koskevasta kuulustelupöytäkirjasta, jossa on rastitettu kyseinen kohta. Todistajana A:ta ei kuulusteltu, vaikka lomaketeknisistä syistä johtuen kuulustelupöytäkirjassa mainitaankin "todistaja"-sana. Totean tältä osin seuraavan.

Esitutkintalaki ei nimenomaisesti tunne "muussa asemassa" kuultavan asemaa esitutkinnassa. Tässä asemassa kuultavilla voidaan kuitenkin viitata erilaisiin ulkopuolisiin tahoihin kuten esimerkiksi regressivaatimuksen esittävään vakuutusyhtiöön tai alaikäisen puolesta tai rinnalla puhevaltaa käyttävään tahoon; tällaisten tahojen kuulustelusta ei ole kyse käsillä olevassa asiassa. Sen sijaan tässä on puhe sellaisesta kuultavasta, jolla ymmärretään – nähdäkseni jo vakiintuneesti – niin sanottua "eventuaalista epäiltyä" eli henkilöä, joka "on yleensä jollakin epävirallisella tavalla tutkittavaan rikokseen tosiasiallisesti osalliseksi epäilty, mutta virallisesti henkilöä ei kuitenkaan voida käsitellä epäiltynä, koska häntä vastaan ei ole (vielä) kertynyt konkreettista näyttöä" (Helminen – Lehtola – Virolainen: Esitutkinta ja pakkokeinot, 2005, s. 266, ks. myös s. 68–69). Tällainen kuultavan asema on ymmärtääkseni yleisesti tunnustettu poliisikäytännössä ja oikeuskirjallisuudessa.

Oikeuskirjallisuudessa kuultavan prosessuaalisten oikeuksien on katsottu rinnastuvan lähinnä rikoksesta epäillyn oikeuksiin, vaikka kuultavan prosessuaalinen asema on myös nähty osin tulkinnanvaraisena (ks. Helminen ym. mts. 68–69 ja 266–267, Pölönen: Henkilötodistelu rikosprosessissa, 2003, s. 295–296 ja Virolainen – Pölönen: Rikosprosessin osalliset. Rikosprosessioikeus II, 2004, s. 258). Keskeinen erottava tekijä todistajan asemaan nähden on se, että kuultavan asemassa olevalla henkilöllä ei ole katsottu olevan sanktioitua totuusvelvollisuutta. Jotta ketään ei pakotettaisi todistamaan itseään vastaan, on katsottu, että epäilyjen ollessa heikkojakin, tulisi henkilöä kuulla rikoksesta epäiltynä (tai kuultavana) todistajana kuulemisen sijasta.

Näkemykseni mukaan "muussa asemassa kuultavan" oikeudellinen asema on yleisesti ottaen jossain määrin epäselvä ja sääntelemätön. Taustasyynä epäselvälle asiantilalle on ymmärtääkseni pitkälti se, että esitutkintalaissa ei ole säädetty siitä, minkä asteista epäilyä vaaditaan esitutkinnan

kohdistamiseksi tiettyyn henkilöön. Tätä ovat pitäneet puutteena muun muassa perustuslakivaliokunta (PeVL 36/2002) sekä eduskunnan oikeusasiamies (ks. oikeusasiamies Riitta-Leena Paunio 3.2.2005 antama päätös dnro 1585/2/05). Kun epäillyn aseman määrittely on epäselvää, voi jyrkkä kahtiajako epäilty – todistaja olla käytännössä joissain tilanteissa huonosti toimiva. Tästä syystä pidän sinänsä ymmärrettävänä "muussa asemassa kuultava" -käsitteen kehittymistä ja käyttöä esitutkintakäytännössä. Erityisen ongelmallista kuultavana kuulustelussa on kuitenkin nähdäkseni se, että kuultavan asema ei täysin rinnastu rikoksesta epäillyn asemaan. Positiivisen totuusvelvollisuuden puuttumisesta huolimatta kuultavilla ei voine olla samanlaista suojattua asemaa, jollainen epäilty-asemassa olevalla henkilöllä on. Tämä johtuu yksinkertaisesti jo siitä, ettei kyseisessä vaiheessa esillä ole tiettyjä yksilöityjä rikosepäilyitä, joihin henkilö voisi vastata tietoisena siitä, että häntä epäillään kyseisistä rikoksista ja että hänellä on valintansa mukaan oikeus esimerkiksi vaieta näistä seikoista. Näkemykseni mukaan "muussa asemassa" kuulusteltavan kannalta kyse ei ole puolustautumisesta tai vastaamisesta rikosepäilyihin. Tällaisessa asemassa kuulusteltavan henkilön täytyykin voida luottaa siihen, että häntä kuullaan tosiasioiden selvittämiseksi ilman, että kerrottua käytetään häntä vastaan näyttönä rikoksesta. Päinvastainen menettely eli tietojen hankkiminen kuulusteltavalta tarkoituksessa käyttää tietoja rikosepäilyjen tueksi tekisi pitkälti tyhjäksi perustuslain 21 §:n 2 momenttiin ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaan perustuvan rikoksesta epäilyn oikeuden olla todistamatta itseään vastaan kuten myös oikeuden valmistella puolustusta asianmukaisesti.

Käsillä olevassa asiassa on jokseenkin riidatonta, että kantelija oli nimennyt A:n rikoksesta epäilyksi ja asiassa on aloitettu esitutkinta. Kun asiassa on suoritettu A:n kuulustelu, olisi mielestäni ollut perusteltua, että A olisi tullut alun alkaenkin kuulustella nimenomaan epäillyn asemassa ja hänelle olisi ilmoitettu esitutkintalain 29 §:n perusteella hänen asemansa rikoksesta epäiltynä jo ennen 7.12.2006 pidettyä kuulustelua. Käytettävissäni olevan selvityksen valossa minulla ei ole perusteita katsoa, että asiassa olisi menetelty tietoisesti virheellisesti. Korostan kuitenkin tapahtuneen virheen periaatteellista merkittävyyttä rikoksesta epäillyn puolustautumisoikeuksien kannalta.

Mitä tulee asianosaisen pyytämiin kuulusteluihin ja asiassa suoritettuihin tutkintatoimenpiteisiin, totean seuraavan.

Esitutkintalain 12 §:n mukaan asianosaisen pyytämät kuulustelut ja muut tutkintatoimenpiteet on suoritettava, jos asianosainen osoittaa, että ne saattavat vaikuttaa asiaan, ja jollei niistä aiheudu asian laatuun nähden kohtuuttomia kustannuksia. Asianosainen ei siis määrää siitä, mitä tutkintatoimenpiteitä asiassa toimitetaan, vaan niistä päättäminen kuuluu esitutkintaviranomaisen toimivaltaan. Puheena oleva lainkohta jättää esitutkinnan toimittavalle viranomaiselle harkintavaltaa.

Rikosylikonstaapeli on selvityksessään todennut, ettei kantelija ollut hänelle suoritettujen kuulustelujen aikana esittänyt, ketkä henkilöt hän halusi asiassa kuulusteltaviksi. Rikosylikonstaapeli kertoo myös, ettei kantelija ole ollut suoritettujen kuulustelujen jälkeen häneen yhteydessä. Edellä mainittu huomioon ottaen asiassa ei ole saatu riittävää ja riidatonta selvyyttä tapahtumista sillä tavoin, että poliisin voitaisiin katsoa menetelleen kantelussa kerrotuin tavoin virheellisesti.

Sinänsä voin yhtyä lääninhallituksen lausunnosta ilmenevään näkemykseen, jonka mukaan hyvään poliisitoimintaan kuuluu, että poliisi oma-aloitteisestikin selvittää ja kuulustelee ne henkilöt, joilla voi olla merkitystä asian selvittämiseksi. Tämä toimintavelvoite on myös johdettavissa esitutkintalain 5 §:stä, jonka mukaan esitutkinnassa tulee selvittää mm. rikos, sen teko-olosuhteet, sillä aiheutettu vahinko ja siitä saatu hyöty, ketkä ovat asianosaisia ja muut syytteestä päättämistä varten tarvittavat seikat (1 kohta).

Näkemykseni mukaan on selvää, että suoritettavien toimenpiteiden tulee olla esitutkintalain 5 §:stä ilmenevien esitutkinnan tavoitteiden kannalta hyväksyttäviä. Arvioitaessa esitutkintatoimenpiteiden tarvetta ja hyväksyttävyyttä tulee käsitykseni mukaan ottaa huomioon muun muassa, kuinka todennäköistä uuden selvityksen saaminen asiaan vielä on, kuinka suuren työmäärän se edellyttää ja milloin selvitystä ehkä olisi saatavissa. Ratkaisuun vaikuttaa ymmärrettävästi myös epäillyn rikoksen laatu.

Lääninhallitus on lausunnossaan katsonut, että asiassa olisi tullut suorittaa myös muut kuulustelut, koska niillä olisi voinut olla merkitystä asian selvittämiseksi. Nyt todistajina kuulustellut olivat kertoneet, että he eivät muistaneet rikosilmoituksessa riitautettua tapaamispäivää. Kuulustelematta jääneillä henkilöillä (jotka kävivät ilmi esitutkinta-aineistossa olleesta työvuorolistasta), olisi voinut olla asiaa selvittäviä tietoja.

Näkemykseni mukaan lääninhallituksen lausunnosta ilmenevän perusteella lisäkuulusteluiden suorittaminen olisi saattanut tuoda asiaan jotain lisäselvitystä ja olla rikosvastuun toteutumisen kannalta perusteltua. Toisaalta, vaikka lisäselvityksen sisällöllä ei välttämättä olisikaan esitutkintalain 5 §:n tavoitteiden kannalta ollut merkitystä, se olisi mahdollisesti ollut hyödynnettävissä lisäargumenttina esitutkinnan keskeyttämistä harkittaessa. Kyseinen tutkintatoimenpide ei myöskään olisi näkemykseni mukaan edellyttänyt asian laatuun nähden kohtuutonta työmäärää.

Poliisilla on huomattava harkintavalta niin esitutkintatoimenpiteistä kuin esitutkinnan keskeyttämisestä tai lopettamisesta päättäessään. Esitutkinnan keskeyttämisen perusteista ei ole säädetty. Päätöstä tehtäessä on edellä kerrotusti punnittava useita eri tekijöitä ja niiden yhteisvaikutusta. Kysymys on osaksi myös valitusta tutkintataktiikasta, jonka arviointi ei lähtökohtaisesti kuulu lailisuusvalvojalle muilta kuin niiltä osin, voidaanko valittua taktiikkaa pitää esitutkinnalle laissa säädettyjen tavoitteiden valossa perusteltuna. Totean myös, että apulaisoikeusasiamiehen toimivaltaan ei kuulu määrätä esitutkinnasta yksityisen henkilön tekemäksi epäillyissä rikoksissa.

Asiaa kokonaisuutena arvioiden esitän kannanottonani, että toisenkin suuntainen ratkaisu eli esitutkinnan jatkaminen lisätutkintatoimenpiteiden suorittamiseksi olisi tässä tapauksessa ollut aikanaan perusteltavissa, joskin suoritettavissa olleiden tutkintatoimenpiteiden merkitystä rikosasian selvittämisen kannalta voitaisiinkin pitää jossakin määrin tulkinnanvaraisena. Tähän nähden katson, etteivät asiassa tutkintavastuussa olleet rikoskomisario ja rikosylikonstaapeli ole käyttäneet heille kuuluvaa harkintavaltaa tavalla, joka antaisi minulle aiheutta muuhun kuin että kiinnitän heidän huomiotaan edellä esitettyihin näkökohtiin.

3.2.3

Esitutkinnan lopettamispäätöksestä ilmoittaminen

Kantelussa arvosteltiin myös sitä, ettei kantelijalle ollut ilmoitettu esitutkinnan lopettamispäätöksestä. Kantelija oli saanut tiedon esitutkintaratkaisusta asioidessaan asianajajansa kanssa muihin asioihin liittyen.

Asiassa tutkinnanjohtajana toiminut rikoskomisario toteaa selvityksessään, että tieto esitutkinnan lopettamispäätöksestä oli postitettu vain asianajotoimistolle, koska rikoskomisario oli saanut (esitutkinta-) asiakirjoista sellaisen käsityksen, että puheena oleva asianajotoimisto hoitaa kantelijan asiaa ja tieto päätöksestä välittyy asianajotoimistosta päämiehelle.

Tutkinnanjohtajan on esitutkintalain 47 §:n mukaan huolehdittava siitä, että esitutkinnan

lopettamispäätöksestä tai päätöksestä, jossa todetaan, ettei esitutkintaa ole toimitettava, ilmoitetaan asianomistajille ja esitutkinnassa asianosaisina kuulustelluille, jollei sitä ole pidettävä tarpeettomana. Lain maininta esitutkintapäätöksen ilmoittamisen tarpeettomuudesta jättää asiasta päättävälle virkamiehelle jossain määrin harkintavaltaa, vaikka tuo harkintavalta on käsitykseni mukaan varsin rajoittunutta ottaen huomioon mm. asianomistajan syyteoikeuden käyttö. Ilmoittamatta jättäminen on lain tarkoitus huomioon ottaen käsitykseni mukaan poikkeus ja pääsääntönä on pidettävä sitä, että asiasta ilmoitetaan lainkohdassa mainituille tahoille.

Kun laki antaa asiasta päättävälle virkamiehelle jossain määrin harkintavaltaa eikä ilmoittamiseen ole lain mukaan ehdotonta velvollisuutta, sekä ottaen tässä tapauksessa huomioon myös sen, että asiasta oli ilmoitettu tutkintapyynnön poliisille toimittaneelle asianajotoimistolle, jonka perustellusti voitiin olettaa toimivan kantelijan toimeksiannosta, katson, että asia ei tältä osin anna aihetta toimenpiteisiin.

3.2.4

Muut kantelussa esitetyt asiat

Käytettävissäni olevan selvityksen perusteella katson, että muilta osin asiassa ei ole ilmennyt aihetta epäillä lainvastaista menettelyä tai velvollisuuden laiminlyöntiä.

Totean tässä yhteydessä, että näytön arviointi kuuluu riippumattomalle tuomioistuimelle. Lisälmen kärjäoikeus ja Itä-Suomen hovioikeus ovat arvioineet niille esitettyä näyttöä riippumattomille tuomioistuimille kuuluvan harkintavallan nojalla. Ottaen huomioon oikeudenkäynnin suullisuus- ja välittömyysperiaatteet oikeusasiamiehen mahdollisuudet ryhtyä kirjallisessa kantelumenettelyssä uudelleen arvioimaan asiassa esitettyä näyttöä tai sen uskottavuutta ovat varsin rajalliset.

Totean myös, että hovioikeuden käsittely on itsenäinen oikeudenkäynti, ja hovioikeus tekee ratkaisun nimenomaan hovioikeuden omassa menettelyssä esitetyn näytön perusteella (oikeudenkäymiskaaren 26 luvun 24b §). Käsillä olevassa asiassa hovioikeudessa on kuultu osittain samoja todistajia kuin kärjäoikeudessa. Nähdäkseni valittajilla on ollut mahdollisuus ottaa todistajien kertomusten ristiriitaisuudet esille hovioikeuden pääkäsittelyssä. Tuomioistuin voi harkintansa mukaan kieltää todisteen esittämisen esimerkiksi tilanteessa, jossa todiste koskee seikkaa, joka on selvitetty tai asiaan vaikuttamaton (oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 7 §).

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.2.1 esittämäni käsitykseni asianmukaisesta menettelystä ilmoituksen kirjaamisessa sekä kohdassa 3.2.2 esittämäni käsitykset kuulusteltavan aseman määrittämisessä huomioon otettavista seikoista sekä esitutkinnan toimittamisesta esitutkinnan tavoitteiden kannalta asian tutkinnasta vastanneiden rikoskomisarion ja rikosylikonstaapelin tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennökset tästä päätöksestäni.

Lähetän myös jäljennökset tästä päätöksestäni tiedoksi Itä-Suomen lääninhallituksen poliisiosastolle sekä Ylä-Savon kihlakunnan poliisipäällikölle.

Muihin toimenpiteisiin kantelukirjoitus ei anna aihetta ja sen liitteet palautetaan ohessa.